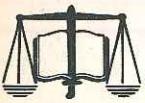

ESKİŞEHİR BAROSU

ESKİŞEHİR BAROSU DERGİSİ

**ESKİŞEHİR BAROSU
DERGİSİ**

3 Ayda bir yayınlanır.

Yıl: 1 Sayı:3

Sahibi

ve

Yayın Yönetmeni

Eskişehir Barosu Adına

A V U K A T

Akın ÇAMOĞLU

Sorumlu Yönetmen:
Av. Şener BAŞIBÜYÜK

Yazı Kurulu:
Av. Cevdet ÖZKAN
Av. Ahmet VURAL

Yönetim Yeri:
Eskişehir Barosu
Adliye
ESKİŞEHİR

Fiatı: 100.- TL.
Yıllık Abone: 400.- TL.

Basım Yeri:
Eskişehir Sanayi Odası

İÇİNDEKİLER:

- * BAŞKANIN KÖŞESİ
Yeni Adli yılın Düşündürdükleri
Av. Akın ÇAMOĞLU
- * YENİ YARGI YILINDA AYNI DERTLER
Av. Turgut İNAL
Balıkesir Barosu Başkanı
- * KAMULAŞTIRMA YASASININ 38.
MADDESİ ÜZERİNE BİR DÜŞÜNCE
Av. Şeref YAMAN
- * ADLİ YIL BAŞLARKEN
Av. Kâzım KURT
- * İDARİ YARGIDA TAKDİR SERBESTLİĞİ
Mehmet BERBEROĞLU
Emekli Avukat
- * STAJYERLİK ÜZERİNE
Stj. Av. Üzeyir ERYILDIZ
- * İŞÇİ-İŞVEREN İLİŞKİLERİ KONULU
SİKİYÖNETİM BİLDİRİSİ
- * ÇALIŞMA VE SOSYAL GÜVENLİK
BAKANLIĞININ BİR BİLDİRİSİ
- * YARGITAY VE MAHKEME KARARLARI
- * MESLEKİ HABERLER
- * YENİ YASAL DÜZENLEMELER

İnsanlara oldukları gibi muamele edersek, onları daha kötü kılarız; eğer onları olması gerektiği gibi ele alırsak, olabilecekleri kadar iyi yaparız.

GOETHE

Adalet dediğimiz salt değer olmaksızın, Adalete doğru hiçbir çaba olmaksızın Hukuk, bir gevezelik ya da maskaralıktır.

BAUMANN

Gerçek gecikmeden hoşlanmaz.

SENECA

Adalete herkes, her an için muhtaç bulunmaktadır. Bunun için adaletin saygı uyandırması, güven vermesi gerekir.

MİRABEAU

Gerçeğe yalnız bir yoldan gidilir, fakat ondan uzaklaştıran yollar binlercedir.

LA BRUYERE

BAŞKANIN KÖŞESİ:

Eskişehir Barosu Başkanı
Av. Akın ÇAMOĞLU

YENİ ADLİ YILIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Yeni adli yıla başlarken, eski yılların birikmiş sorunları bu yıl katlanarak güncelliğini korumaktadır. Gerek savunma gerekse yargı açısından güçlükler gittikçe artmaktadır.

İki önemli konu en kısa sürede kesinlikle çözümlenmelidir.

a) Yargıya verilecek değer güzel ve süslü sözlerde kalmamalıdır. Hukukun gerektirdiği değerleri içinde taşıyan ve toplumumuzun koşullarına göre uygulama olanağı bulunan yeni kararlar alınmalı, yargının en önemli öğelerini oluşturan Yargıçların özlük hakları, günün koşullarına uygun olarak düzenlenmeli, Yargıcın gerçek bağımsızlığı sağlanmalıdır.

b) Savunmaya verilen değer artırılması için gereken önlemler en kısa sürede alınmalıdır. Mesleki kuruluşlarımız olan Baroların etkinliğinin artırılması ve özerkliğinin korunması amacıyla Avukatlık Yasası, Barolarımızın görüşleri ışığında yeniden düzenlenmelidir.

Bu düşünceler içerisinde, Yeni Adli Yılım Ülkeye, Eskişehir'lilere, tüm hukukçulara ve hukukun üstünlüğü ilkesine gönül veren tüm vatandaşlarımıza hayırlı olmasını dilerim.

Avukat Turgut İnal
Balıkesir Barosu Başkanı

YARGININ, HER GEÇEN GÜN SORUNLARI-
NIN ARTMASINDA VE YAYILMASINDA YAR-
GININ İÇİNDE BULUNANLARIN, MESLEĞİ
SÜRDÜRENLERİN VE DAHA GENİŞ BOYUT-
LAR İÇERSİNDE, TÜRK HUKUKÇULARININ
BÜYÜK PAYLARI YOK MUDUR?

ELEMSİZ, KEDERSİZ YENİ YARGI YILI

Yeni Yargı yılının, önce ulusumuza, yargıda hiz-
metini sürdüren değerli meslektaşlarımıza ve yargı
ailesine hayırlı ve uğurlu olmasını diliyoruz.

Her, yargı yılının her başında, önceki yıllarda,
yargı üzerine söylenen sözleri, verilen demeçleri,
bu yılda satır satır tekrarlasak, eski söylevlerin
hakkılığını aynen koruyacağından hiç şüphemiz
yoktur. Burada olsa olsa, tek fark edilecek konu,
Yargının eksikliklerinin ve sorunlarının geçtiği-
miz yıllara göre artmış ve kabarmış olacağıdır.
YARGI ÜZERİNE ÖZDEYİŞLER

Yargı yıllarının açılışı sırasında, elbette yine,
"hukukun üstünlüğü" "yargı mesleğinin yüceliği"
"Adaletin, Ulusun ve Devletin temeli olduğu"
"Savunma hakkının, kişinin, yaşama hakkıyla eş-
değer bulunduğu" "Yargıçlığın tanrı mesleği ol-
duğuna" dair özdeyişleri, bol bol malzeme olarak
kullanmaktayız. Günümüzde önemli olan, bu özde-
yişlerin uygulama içinde ne ölçüde yer aldığıdır.
HUKUKÇULARIN PAYLARI YOK MU?

Yargı yılının açılışı nedeniyle, bu yazımızı bu
kez özleştiriyeye ayırmak istiyoruz. Yargının her ge-
çen gün sorunlarının artmasında ve yayılmasında,
Yargının içinde bulunanların, bu mesleği sürdüren-
lerin ve daha geniş boyutlar içerisinde, Türk Hu-
kukçularının büyük payları yok mudur? Kişilerin
sanık olarak karşımıza çıktıklarının da, bunların
hürriyetlerini, çok büyük titizlik içerisinde, hassa-
siyetle, her zaman koruduğumuzu, her sorumlularımız
için söylemek olası mıdır? Yüksek Hakimler
Kurulu Yasası değişirken ve yargının temsilciler-
inin özlük hakları ve güvencesi siyasi iktidarın
merhametine terkedilirken, kaç hukukçumuzdan
ses-seda çıkmıştır? Türkiye'de ikibin tane yargıç
ve savcı eksikliğini, Devletin en yetkilisi duyurur-
ken, bunun nedenlerini, kaçımız gerçekçi bir dil

ile, bulunduğu yer ve mevkiin verdiği güç ve
zengin deneyimlerinin ışığı içerisinde, Kamuoyuna
ve Devletimiz yöneticilerine duyurmak gereğini
duymuştur.

"Yargı gücü devleti oluşturan 3 ana güçten biri-
si, hatta birincisidir" derken, Yönetimin, yargının
önüne geçmesi ve yargı gücünü dolaylı olarak ikin-
ci plana itmesi durumunda, kaçımız bu konuyu
değerlendirmiştir. Baroların kongrelerinden, dene-
timlerine kadar, tatil edilmesinden kapatılmalarına
ve yöneticilerinin işten el çektilmesine değin, bü-
yük değişiklikler yapılırken, Baroların özgürlüğü
sadece teoride kalmış durumuna düşerken, kaç hu-
kuk kuruluş ve kurumundan ses gelmiştir? Avu-
katların hiç bir meslek dalında bulunmayan,
sonucu para cezasını içeren mahkumiyetle sonuç-
lanabilecek suçlarından dolayı, haklarında dava
açıldığında, daha itham safhasında iken, meslekle-
rinden el çektilmelerini içeren yasa çıktığında,
kaç meslektaşımızın durum-vaziyetinde değişiklik
olmuştur.

HUKUKÇULARIN SORUMLULUĞU

Pekiy, Cumhuriyet ve Demokrasimizin temel ni-
teliği olan, Hukuk Devletin varlığı, çağdaş yasa-
lar ile mümkün iken, her geçen gün elveda dercesine,
bu temel düzenlemeden uzaklaşmanın gereği
nedir? Yapay gerekçelerle, çağdaş hukuk düzenin-
den uzaklaşmayı ve konuyu meşrulaştırmayı,
Cumhuriyetin gelecek kuşaklarına hangi sorumlu-
luk duygusu ile açıklayacağız?

Bize öyle gelir ki, Türkiye'nin Hukukçuları ken-
di alanlarında oynanan oyunda, suskun ya da ken-
di kendine söylenen kişiler görünümündedir. Oysa,
Hukuku hukukçular yaratır, onlar geliştirir ve
onlar korur. Hukukçu çağının sorumluluğunu ta-
şıyan bir aydın, en başta kendi dalında yazan, ko-
nuşan, yön veren, yöneticilerini etkileyen, kamu-
oyu oluşturan güçlü kişi olmalıdır. Onurlu, yürekli
hukukun ve yargının üstünlüğüne inanan, hukukçuların
sayısı, yurt düzeyinde onbinleri aşarsa, bu-
gün sızlandığımız tablolarla acaba karşı karşıya
kalır mıydık?

Bunun içindir ki, içinde kendimizin de bulun-
duğu, bu özleştirilerden ama az, ama çok, her
Türk Hukukçusuna düşecek bir pay olduğuna ke-
sinlikle inanıyoruz.

KAMULAŞTIRMA YASASININ 38. MADDESİ ÜZERİNE BİR DÜŞÜNCE

Avukat
ŞEREF YAMAN

"Bu madde anayasaya aykırı mıdır?"

2942 sayılı Kamulaştırma yasasının 38. madde-
sinin başlığı "Hak düşürücü süre" başlığını taşı-
makta ve maddede "Kamulaştırma yapılmış, an-
cak işlemleri tamamlanmamış veya kamulaştır-
ma hiç yapılmamış iken kamu hizmetine ayrıla-
rak veya kamu yararına yönelik bir ihtiyaca tah-
sis edilerek üzerinde tesis yapılan taşınmaz malın
malik, zilyet veya mirasçılarının bu taşınmaz mal
ile ilgili her türlü dava hakkı yirmi yılı geçmekle
düşer. Bu süre taşınmaz mala el koyma tarihinden
başlar." denilmektedir.

Anayasanın 35. maddesinde herkesin Mülki-
yet ve miras haklarına sahip olacağı bu hakların
ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabi-
leceği açıkça belirtilmiş bulunmaktadır.

Mülkiyet hakkının ne suretle kazanılacağı me-
deni yasanın 638 ve 639. maddelerinde geniş bir
şekilde açıklandığı gibi bilhassa zilyedin gayrimen-
kulü maddelerde tayin edilen süre için hüsnüniyet-
le ve malik sıfatıyla kullanılması şart kılınmış ve
hüsnüniyetin aksi kanıtlandığı takdirde o kimsenin
mülkiyeti kabul edilmemiştir.

Taşınmaz malların kamu yararına kamulaştırıl-
ması önce kamulaştırma kararına bilahare kamu-
laştırılan taşınmazın kıymeti günün ekonomik ko-
şullarına göre tesbit edilip bedeli bankaya yatırıl-
dıktan sonra kamulaştırma tamamlanır. Şayet idare
beş sene içinde kamulaştırmanın gereği olarak
kamulaştırılan taşınmaz üzerinde herhangi bir te-
sis yapmaz ve olduğu gibi bırakırsa mal sahibi ka-
mulaştırma bedelini faizi ile birlikte idareye öde-
mede bulunursa taşınmazı geri alır. Hal böyle iken
İdare tapuda kayıtlı olan bir malı kamulaştırmaya
karar verdikten sonra sahibine tebligat yapmadan
ve parasını ödemedi kamulaştırmadan vazgeçer
veya hiç kamulaştırmaya lüzum görmeden taşınma-
zı işgal ederek kamu yararına yönelik bir ihtiyaç
için tesis kurar ve sahibinin bundan 20 sene
müddetle haberi olmazsa hak sahibi idareye karşı
hak iddia edemeyecektir.

Ülkemizde henüz kadastro tamamlanmamış ol-
duğu için milyonlarca gayrimenkulün arap harfleri
ile tapu kütük veya defterlerinde kayıtlı olduğu
bu kayıtların mahkemelerce muteber addedilerek
hüküm tesis edildiği görülmektedir. Her ne kadar
Tapu sicili aleniyeti varsada herkesin bu kayıtları
incelemesi olasılığı mevcut bulunmamaktadır. Bir
çoğumuzun miras bırakanından taşınmaz mallar
intikal ettiği halde bunların hepsini mevki ve cins
olarak bilmemiz mümkün olamamaktadır. Kaldığı
ülkemizde kırsal alandan büyük şehirlere doğru de-
vamlı bir göç olgusunda izlenmektedir. Taşınmaz-
larını bırakıp büyük şehirlere veya yurt dışına
giden pek çok kimse 20 seneden fazla bir süre doğ-
duğu yere dönmemektedir. Bu şartlar altında ka-
mulaştırma yetkisine sahip olan, bu yetkisi dışında
özel hukuk yönünden fertle müsavi olması icap
eden devlete bu madde ile böyle bir hak tanınması
anayasanın 35. maddesine aykırı düşmektedir.
Bu maddenin verdiği yetkiye dayanarak kamulaş-
tırma bedeli ödemedi bir çok taşınmazı işgal ede-
cek ve ferdin mülkiyet hakkını çiğneyecektir.

Bu madde kamulaştırma yasasının genel esprisi-
ne de aykırı düşmektedir.

Medeni Yasanın 638 ve 639. uncu maddesinde-
ki Adi ve fevkalade zaman aşımına benzetilmeye
çalışılan bu maddede Devletin Hüsnüniyetli olup
olmamasına da bakılmamaktadır. Devlet Tapulu
bir taşınmaza kamu yararı bahanesiyle bir tesis
kuracak yirmi sene müddetle sahibi çıkmazsa ona
sahip olacaktır. Sahibini aramak zahmetine dahi
katlanmayacaktır. O halde kamulaştırmaya ve
bedel ödemeye ne lüzum var. Tapu kaydında ma-
liki belli olup gayrimenkulüne herhangi bir sebep-
le zilyet bulunmayan kimsenin taşınmazı bu yol-
la kolaylıkla işgal edilecektir.

Medeni yasanın 638 ve 639. maddelerine ve hu-
susiyetle Anayasaya aykırı gördüğümüz bu maddenin
hemen kaldırılması kanaatını taşımaktayız.

Av. Kazım KURT

Adli yıl başlarken yargının sorunları yoğun bir biçimde gündeme getirilir. Ancak ilk birkaç gün tartışmalar sürdükten sonra hukukçular dahil herkes yoğun çalışmalar içinde sessizliğe bürünür.

Kimine göre yıllardan beri sıralanan ve söylenenleri yinelenmenin yararı olmadığı, kimine göre ise yüzeysel birkaç değişikliğin Yargının sorunlarını çözümlenmeyeceği görüşüyle tartışmalardan uzak durmaya çalışmak gereklidir.

Yöneticilerin tüm ihmallerine ve çaresizliklerine karşın, en azından tüm hukukçuların sorunları sürekli gündemde tutması ve gerekirse aynı şeyleri yüzlerce kez yinelenmesi gerekir. Biz de bu yazıda aynı şeyleri yinelenmekten kaçınmak amacıyla ve sadece 10-16 Eylül 1984 tarihli NOKTA dergisinin 29. sayısının 8-15 inci sayfaları arasındaki ilginç bulduğumuz araştırmayı aktarmakla yetineceğiz. NOKTA'nın araştırması şöyle diyor:

"ÜÇ DAKİKADA ŞİPŞAK. Davaların bu kadar uzamasının ve yargının bu kadar hantallaşmasının ardındaki temel neden hiç şüphesiz, büyüyen ve giderek giriftleşen toplumda anlaşmazlık sayısının artması ve mevcut adli mekanizmanın bu yükün altından kalkamaması. Örneğin, kat mülkiyeti denen mülkiyet biçiminin ortaya çıkması, onbinlerce davayı da beraberinde getiriyor. Bankerlik kurumu binlerce yeni uzlaşmazlığa yol açıyor. Sonunda ortaya mahkeme kalemlerinden taşan dosyalar ve bu dosyalar karşısında ne yapacağını şaşırılmış hakimler - savcılar tablosu çıkıyor. İşte bu tablonun sayılara vurulmuş hali: Yargıtay eski Başkanı Derviş Turhan'ın 83-84 adli yılını açış konuşmasında belirttiğine göre 1982 yılında toplam dava sayısı 2 milyon 640 bin 93. Adalet Bakanı Necat Eldem'den alınan bilgiye göre ise bu davaların tümüne 3788 yargıç bakıyor. Demek ki yargıç başına yılda 700 dava dosyası düşüyor. Her dosyanın ayda bir duruşması olduğu düşünülürse, bu adli tatil dışında kalan on ayda 7.000 duruşma ediyor. Yargıçlar genellikle haftada bir günlerini keşif için ayırdıklarına göre ve haftada iki gün de tatil yaptıklarına göre, bir adli yılda 160 işgünü duruşma yapıyor. Demek ki bir yargıcın ortalama olarak 160 gününde 7000 duruşma yani günde 44 duruşma yönetmesi gerekiyor. Duruşmaların saat 9'da başlayıp 13'e kadar kesintisiz sürdüğü varsayı-

lırsa bir davaya ancak 5,4 dakika ayrılabilir. Sanıkların-tarafların çağrılıp yerlerini alması, gelen ve gelmeyenlerin saptanması, kimlik saptanması, duruşma kararlarının zapta geçmesi, yeni duruşma gününün saptanması gibi işlerin toplam 2-3 dakika tuttuğu varsayılsa sorgu, savunma, tanık, delillerin incelenmesi, bilirkişi raporunun incelenmesi vs. gibi davanın esasına ilişkin işler içinde ortalama 2-3 dakika zaman kalıyor. İşte bu yüzden hakimler o kadar sınırlı oluyor, durmadan söz kesiyor. Ve bu yüzden de mahkeme kapısına düşmüş, üç aydır o anın heyecanı içinde yaşamış, geceden beri söyleyeceklerini belki yirmi kere içinden tekrarlamış olan vatandaş daha ağzını açıp bir çift laf edemeden mübaşirin itişirmesiyle kendini kapı önünde sıkın buluyor."

Doğaldır ki yargıçlarımızın işi sadece duruşma yönetmek değil, ertesi günü bakılacak dosyaların gözden geçirilmesi, yeni davaların incelenmesi, karar yazılması vb. işler için de zaman ayırması gerekli. Bunları da öğleden sonra yapmakta ve bir çoğu gece evine dosya götürüp incelemekte ve çalışarak dinlenmek gibi bir alışkanlığa sahip bulunmaktadır.

Bu duruma nasıl çözüm getireceğiz: Kuşkusuz en önemli unsur Yargıç ve savcı sayısını artırmak. Ancak Yargıç ve savcılarımıza meslek onuruna yaraşır bir yaşam koşulu hazırlamadığımız sürece bu olanaksız görünmektedir.

Yine aynı sayılı NOKTA dergisinde bir yargıcın aylık gelirin ABD'de 5.000 Dolar (2 milyon lira), İngiltere'de 3.800 Sterlin (1 milyon 900 bin lira) Almanya'da 12.600 Mark (1 milyon 700 bin lira) olduğu belirtilmekte ve bu ücreti alan yargıçların ABD'de aylık gelirin beşte biri (1000 Dolar), İngiltere'de de beşte biri (700-800 Sterlin) ile gayet lüks bir ev kiralayabildiği kaydedilmektedir.

Bu rakkamların ışığı altında ülkemiz yargıç ve savcılarının neden istifa ettikleri ve diğer hukukçuların neden yargıç ya da savcı olmak istemedikleri konusunu tartışmaya gerek yoktur.

Bu koşullar altında yine de bu kadar dosyayı inceleyip hukuk kurallarını oldukça isabetli bir biçimde uygulamaya çalışan Yargıç ve Savcılarımızı kutlamaktan başka söyleyecek bir söz bulamıyoruz.

Mehmet S. BERBEROĞLU
(Emekli Avukat)

Takdir serbestliği genellikle yorumlandığı gibi; pozitif hukukça vaaz edilmiş herhangi bir keyfi kurum değildir. Lakin diğer yandan da zannedildiği gibi özellikle kanun tekniğinin zayıflığından istemeyerek meydana gelmiş yahut diğer söyleyişle kanun dilinin yetersizliği yahut terim yokluğu yüzünden doğmuş bir oluşumda değildir. Aksine takdir yetkisi, soyut bir hukuk normunun somut bir olaya çevrilmesi niteliği ile, uygulamanın bünye ve içeriğinde saklı ve hukuk teorisi bakımından varsayılabir gerektir.

Bu böyle olunca takdir serbestliği hiçbir alandabirbirinden üstün tutulamaz.

Hatta bu anlamda anayasa hukukunun infazı demek olan kanun yapma işlevinde de takdir serbestliği söz konusudur. Oldukça geniş anlam taşıyabilecek kanun yapma işlevindeki takdir serbestliği, özünde hukuka bağlılığı inkar edemez. Ancak genellikle kanun içeriğini dilediği şekilde tesbit anlamında bir serbestlik de söz konusudur.

Pratik hukukta hakimlere, anayasa hukukunun kanun koyucuya tanıdığı takdir yetkilerini düzeyinde imkan da tanıdığı görülür. Bu yoldaki en açık örnek medeni kanunun 1. maddesindeki takdir serbestliği konusunda hakime tanınan yetkidir. Hakim halin icabına göre sanki kendisi kanun koyucu imiş gibi hüküm vermeye yetkili kılınmıştır.

Bu fikre paralel anlamda : Takdir serbestliği bilinci öncelikle tam hukuk metnine bağlılık ile serbestçe takdirde bulunmanın geçerli olduğu alanlarda belirirki idarenin takdir serbestliği işte tipik şekilde bu alanlarda ortaya çıkar.

Bu anlamlarda takdir serbestliğinin bu üç alan da hukuki niteliği yönünden ayrılmasının mümkün olmadığını gösterir.

Hukuk bilimi ilerledikçe ve hukuk ilminin yardımcı bilimler teknolojisi geliştikçe (sosyal psikoloji, sosyoloji, davranım bilimleri) idareyi daha çok yazılı hukuka bağlı bir fonksiyon haline getirme eğilimi artmaktadır. Bu anlamda ise idarenin takdir serbestliği alanı giderek daralabilir. Esasen hukuka bağlılık eğilimi bütün toplumlarda giderek derin bir yapıya ulaşmakta ve yazılı hukuka bu anlamda geniş bir varlık verilmeye çalışılmaktadır.

Bun karşılık yargıda, yargı faaliyetinin gelişme eğilimi ve giderek gelişmesi ile takdir serbestliği; bir tür, hakim ve hukukun bağımsızlığı olarak doğma yolundadır.

Hukuk Devleti prensibinin özü bu gelişmede ideale kavuşabilir. Çünkü her türlü tasarruf prensip olarak hukukun süzgecinden TAM ÖZGÜR YARGI TAKDİRİ ile geçmiş olacaktır.

Soyut hukuk normlarının bir anlamda nisbeten yazılı hukuk kurallarına dönüştürülmesi olan KANUN KOYUCULUK (teşri) faaliyetinde TAKDİR SERBESTLİĞİ, soyuttan somuta, bir diğer anlamda serbest takdirden, yazılı kurala (bağlılığa) hareket anlamı taşır.

Ancak, bu hareket özünde, hukuka bağlılığı yadsıyamaz. Toplumun ve bireyin hukuka saygısı oranında işlerlik kazanır.

Toplumun hukuk bilgisi ve gerek toplumun gerek bireyin hukuk kavramına inancı ve yaklaşımı objektif, takdir ve onun serbestliğini etkilememesi lazımdır. Çünkü yazılı olmayan hukuk ideali US'un ürünü ve evrenseldir. Toplumların düzeyi objektif Hukuk idealinin ölçüsü olamaz.

Zaman için olan gelişmeler, esasen bünyesinde her tür devinime açık Hukuk ilminde de, takdir serbestliğinin bir anlamda etmeni, mobilidir. Toplumsal hayatın giderek karmaşık ilişkiler oluşu, her türlü kurumsal ilerleme ve gelişmeler kuram olarak hukuk uygulayıcısını yeni durumlara çözüm armaya iter.

Yazılı metin çerçeve olarak içerse bile, somut olarak kural göstermeyebilir. İşte gerek yargıda gerek idarede uygulayıcı, TAKDİR İMNAK VE HAK KI'na böylece gider.

Objektif hukuk ideali esas olmak koşulu ile, TAKDİR SERBESTLİĞİ, çağımızda, gerek yargıda ve gerek idare de aralarında pek nitelik farkı bulunmaksızın, farklı yorumlanamaz.

Ancak takdir serbestliğinin yargı yönünde gelişmekte olduğu ve gelişmesinin hukuk ideali yönünden yararlı ve zorunlu olduğu kabul edilmelidir.

Stj. Av. Üzeyir ERYILDIZ

Eskişehir Barosu dergisinin üçüncü sayısı çıkar-ken, dergimizin ve Baronun mustakbel üyesi sayı- lan biz stajyerlerin bazı problemlerini dile getir- mek istedim.

Bize böyle bir imkanı bahsettiği için, Sayın Ba- ro Başkanı Av. Akın Çamoğlu'na şükranlarımı su- narım.

Bilindiği gibi T.C. Hukuk Fakültelerinden her- hangi birisini bitirmiş olan veya yabancı memleket Hukuk Fakültesini bitirmiş olup da Türkiye Hukuk Fakülteleri programlarına göre noksan kalan ders- lerden başarılı sınav vermiş olanlar Avukat olmak istedikleri takdirde bir yıl staj yapmak zorundadır- lar.

Hukuk Fakültelerimiz genelde devam mecburi- yeti olmayan okullar olduğundan, bu Fakültelerde okuyanlarda %50 çalışan (devlet memuriyetinde veya değişik iş kollarında) öğrencilerdir. Haliyle bu öğrencilerinde hemen hemen pek çoğu çoluk çocuk sahibidirler. Söz konusu arkadaşlar okul hayatını binbir güçlükte bitirdikten sonra bir ter- cih yapacaklardır. Ya mesleklerine devam edecek- ler (ki, bunca tahsil, bunca sıkıntı sadece derece bi- raz daha yükselsin diye çekilmez.) yada memuriyet hayatına son verip, daha cazip görülen Avukatlık veya Hakimlik vb. yeni bir mesleğe geçmek isteye- cektir.

İşte biz daha ziyade bu pozisyonlarda bulunan ve bu yeni tercihlerden Avukatlık mesleğini tercih etmek isteyen arkadaşların, bir sene devam edecek olan Stajyerlik sürelerinde çektikleri maddi, sosyal ve hatta kültürel problemleri dile getirmek isteye- ceğiz.

Bilindiği gibi Stajyerlik kesintisiz olarak yapıl- ması gereken bir görev. Bu dönemde stajyerler an- cak öğretmenlik yapabiliyorlar yani stajyerlik an- cak öğretmenlikle bağdaşabiliyor. Bu arkadaşlar staja başlarken öğretmenlik mesleğinde iseler bazı problemleri çözüme kavuşmuş oluyor. Bu arada hemen şunu belirtiyim ki; stajyerlik döneminin en mühim problemini tabii ki parasal (maddi) problemler oluşturuyor. Gerçi Avukatlık kanunumuz bu soruna çözüm getirmek istemiş ama bu yetkiyi Baroların, daha açıkçası Türkiye Barolar Birliğinin takdirine bırakmıştır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi staj döneminde orta öğretimde öğretmen olarak görev yapanlar veya ücretli ders öğretmenliği alabilenler bu parasal problemi kısmen halletmiş oluyorlar. Ama stajyer arkadaşların belki yüzde bir veya ikisi bu şansa sahip. Diğer arkadaşlar ise tam bir sene bu sorunla uğraşmak zorunda kalıyorlar. Haliyle, ne staj eği- timimizi doğru dürüst yapabiliyoruz nede parasal

sorunlarımızı halletmiş oluyoruz.

Bu problemler staj sonunda da karşımıza daha değişik alanlarda çıkıyor. Örneğin; stajımızın biti- minde ruhsat için başvuruda bulunabilmemiz an- cak şu aşağıdaki miktarı elimizde hazır bulundur- mamız'a mümkün olabiliyor.

1. 7500 TL. Baroya giriş aidatı.
 2. 5000 TL. Ruhsat harcı
 3. 2000 TL. Barolar Birliğine (Ruhsat için)
 4. 750 TL. Damga pulu için
 5. 30 TL. İki adet 15 liralık damga pulu
- Toplam: 15.280 TL.

Konumuzu şöylece hülasa etmek gerekirse; staj müddetince geçim sorunu, staj bitiminde gerekli olan meblağ, birde büro açmak için yapılacak masraflar genel olarak düşünülürse, bu yük bir staj- yer arkadaşın altından kolay kolay kalkabileceği mesele değildir.

Bugünün şartlarında normal bir büro açmak ortalama 200.000 - 500.000 TL. na mal olmak- ta, aylık kira ve masrafı ise ortalama 30.000 TL. sını bulmaktadır. Bu şartlar altında mesleğine yeni adımını atmış bir arkadaşının (ana-babadan da bir desteği yoksa) karşılaşacağı problemleri siz tasav- vur ediniz.

Bu yazımızı yazmaktaki muradımız şudur ki; bizler, bizce ağır olan bu problemlerimizi göğüs- lerken yalnız kalıp toplum içinde tecrit olmaya- lım. Daha mesleğimizin ve hayatımızın baharında mesleğimize ve hayatımıza küsmeyelim. Gönül istiy- or ki söz konusu olan stajımızla ilgili problemlerimizde Baromuz bir baba, bir ağabey şevkati ile meselelerimize yakından eğilebilsin. Birazcak olsun bizim yükümüzü hafifletsin.

Bu ve buna benzer problemlerin çözümüne yö- nelik meslektaş ağabeylerimiz arası bir "SOSYAL DAYANIŞMA" esasına gidilmesi eninim ki bu problemlerin çözümünü kolaylaştıracaktır. Stajyer- lik Kanunumuzun ilgili maddesinden de bunu anla- mak gerekiyor kanısındayım. Bu meselemize acil çözüm getirilmediği takdirde stajyer arkadaşları- mızın kendi problemlerinin altından kalkamıya- cıkları hepimizin malumdur. Bu problemler dün vardı, bugünde devam etmektedir, ama yarın hepimiz yapıcı gücüyle olmayabilir. Sanırım biz bu imkanlara, bu yapıcı güce sahibiz ve sahip olmak mecburiyetindeyiz. Acımasız hayat şartları bizi böyle bir mecburiyetle karşı karşıya bırakmakta- dır.

Tekrar teşekkürlerimizi sunarken sayın Baro Başkan ve Yönetim Kurulumuzun ve tüm meslek- taş ağabeylerimizin elbirliği ile bu soruna bir çö- züm getireceklerine yürekten inanıyoruz.

T.C.

GENEL KURMAY BAŞKANLIĞI
ESKİŞEHİR VE AFYON İLLERİ SIKIYÖNETİM
KOMUTANLIĞININ İŞÇİ-İŞVEREN
İLİŞKİLERİ KONULU BİLDİRİSİ

TARİH: 9 Mayıs 1984

İLGİ: (a) Gnkur. Bşk.lığının 21 Mayıs 1982 gün ve AD. MÜŞ: 2723-81/Huk. İş. sayılı emri.

(b) Gnkur. Bşk.lığının 18 Ocak 1984 gün ve AD. MÜŞ. 2723-81 Huk. İş. sayılı emri.

(c) Komutanlığın 28 numaralı bildirisini.

(d) Komutanlığın 36 numaralı bildirisini.

1- Milli Güvenlik Konseyinin İşçi-İşveren iliş- kilerini düzenleyen karar ve bildirilerinin yürürlük- ten kalktığı, bu karar ve bildirilerin uygulanmasıyla ilgili, ilgi (a) ile saptanan işçi çıkarma işlemleri ile ilgili uygulamanın da mümkün olmadığı ilgi (b) ile bildirilmiştir. Bu sebeple ilgi (c) bildiri ile belirlenen uygulamaya 2.5.1984 tarihinden itiba- ren son verilmiş olup, bundan böyle uygulama ilgi (d) doğrultusunda müteakip maddelerde belirtilen esaslara göre olacaktır.

2- İşverenier tarafından, işçinin kendi isteği veya 1475 Sayılı İş Kanununun 17.maddesindeki nedenler dışında işçi çıkarma talebinde bulunuldu- ğunda;

a) Bölge Çalışma Müdürlüğünce sağlanacak İş Müfettişleri tarafından, işverenin talebi ilgili yasa çerçevesinde incelenerek, inceleme sonucu bir rap- or halinde Sıkıyönetim Komutanlığına iletile- cektir. Komutanlık bu rapor üzerine nihai kararı verecek veya;

b) Konunun:

(1) Bölge Çalışma Müdürü (Komisyon başkanı)

(2) İş Müfettişi,

(3) İşçi çıkarma talebinde bulunan işverenin temsilcisi,

(4) İşyerindeki yetkili sendika temsilcisi, yoksa işyerinde kıdem ve ücreti en yüksek olan bir işçi- den oluşacak komisyonca incelenmesini isteyecek- tir. Komutanlık tarafından konuya ilişkin komis- yon raporu incelendikten sonra işverenin ne şekil- de hareket edeceği belirtilecektir.

3- Emrin uygulanması Bölge Çalışma Müdürlü- ğünce takip ve kontrol edilecektir.

İSTİFADAN SONRAKİ ÜÇ AY İÇERİSİNDE
BAŞKA SENDİKAYA ÜYE OLUNURSA,
ÖNCEKİ SENDİKA ÜYELİĞİ GEÇERLİ
SAYILIR

Çalışma ve Sosyal

Tarih: 10.8.1984

Güvenlik Başkanlığından Sayı:13-659(54)/9478

Bakanlığımıza 2821 sayılı Kanunun 25 nci mad- desini ile ilgili olarak yapılan başvuruların değerlen- dirilmesi sonucu vardığı görüşü aşağıda belirtil- miştir.

2821 sayılı Sendikalar Kanunu'nun 25 nci maddesinde, "..... çekilme, notere başvurma ta- rihinden itibaren üç ay sonra geçerli olur....." denilmektedir. Yasanın amir hükmü olan madde metninde de açıkça anlaşılacağı üzere işçinin isti- fası, notere başvuru tarihinden itibaren üç ay sonra kesinleşecektir. Bu üç aylık dönem içinde işçinin üye olduğu sendikaya üyelik aidatı öde- mesi toplu iş sözleşmesi ve diğer sendikal hak- lardan faydalanması amacı güdülmüştür.

Bu sebeple işçilerin istifa tarihinden itibaren toplu iş sözleşmesinin getirdiği haklardan üç ay daha faydalanması gerektiği, ancak sendikadan isti- fanın ise notere başvurma tarihinden itibaren 3 ay sonra geçerli olacağı, bu üç aylık sürenin Kamu düzenini ilgilendirmesi sebebiyle hak düşürücü bir süre olduğu, işçinin üç ay içinde başka bir sendi- kaya üye olamayacağı, üye olması halinde ise bu üyelik aidatının ancak üç ay sonra geçerli olabileceği ve bu üç ay içerisindeki hukuki değerlendirmeler- de eski sendikadaki üyelik aidatının dikkate alınacağı esas kabul edilmektedir.

Nitekim bu görüşümüz. Yargıtay 9. Hukuk Da- iresi'nin 7.6.1984 tarih ve E: 1984/5712, K: 1984/ 6246 sayılı kararı ile teyid edilmiştir.

Bu itibarla ilgi (a) ve (b)'deki yazılarımızın bu doğrultuda değerlendirilerek işlem yapılması gere- ği bilgilerinize rica olunur.

Esas No: 1983/10
Karar No: 1984/4
Tarih: 14.5.1984

ÖZET: 1- İskân mevzuatı çerçevesinde temlik ve tapu siciline tescil olunan gayrimenkullerin daha sonra tekrar aynı mevzuat uyarınca başka birine temlik halinde, 2510, sayılı Kanununun 23. maddesine 3667 sayılı Kanunla eklenen 3 fıkra hükmünün uygulanması gerekir.

2- 2510 sayılı Kanununun 23. maddesine 3667 sayılı Kanunla eklenen 3. fıkrada yer alan 1 yıllık hak düşürücü sürenin başlangıcı, iskan mevzuatı çerçevesinde temlik edilen gayrimenkule fiilen el koyma tarihidir.

İskan mevzuatı çerçevesinde temlik ile tapu siciline tescil edilmiş olan taşınmazların daha sonra aynı mevzuat uyarınca başka bir kimseye temlik edilmesi halinde 2510 sayılı İskan Kanununun 23. maddesine 3667 sayılı Kanun ile eklenen 3. fıkra hükmünün uygulanmasının mümkün olup olmadığı; söz konusu hükmün uygulamalarında bu hükümde gösterilen bir yıllık hak düşürücü süre başlangıcının taşınmazın iskan mevzuatına göre temlik edildiği tarih mi yoksa temlik üzerine taşınmaza fiilen el konulduğu tarih mi olduğu yönünde Yargıtay Hukuk Genel Kurulu ve Beşinci Hukuk Dairesi kararları ile Yedinci Hukuk Dairesi kararları arasındaki içtihat uyumsuzluğunun giderilmesi Yargıtay Kanununun 45. maddesi hükmüne göre istenilmesi üzerine, Yargıtay Birinci Başkanlık Kurulunca, konunun Yargıtay İçtihatları Birleştirme Büyük Genel Kurulunda görüşülmesine 15/12/1983 gün ve 122 sayı ile karar verilmiştir.

1- İçtihadı birleştirmeye konu olan Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun 12/11/1980 gün ve 1229/2349 sayılı kararında "İskan mevzuatına göre temlik ile tapu siciline tescil edilmiş olan taşınmazların daha sonra aynı mevzuat uyarınca başka bir kimseye temlik edilmesi halinde, 2510 sayılı Kanununun 23. maddesine 3667 sayılı Kanun ile eklenen ve hak sahiplerinin temlik edilen kişi aleyhinde temlik gününden itibaren bir yıl içinde ayın davası açabileceği; bir yıldan sonra ancak bedel davası açabileceği yolundaki hükmünün uygulanamayacağı" belirtildiği ve Beşinci Hukuk Dairesinin 7/10/1955 günlü ve 5900/5324 sayılı kararında da aynı görüş benimsenmiş ve içtihat edilmiş olduğu halde; Yedinci Hukuk Dairesinin 31/5/1979 gün ve 4661/6235 sayılı ve 4/7/1980 gün,

4189/8141 sayılı kararlarında aksi görüşe yer verilerek her iki temlikin iskan mevzuatına göre yapılmış olması halinde de bir yıl içinde ayın davası açılmadığı takdirde ancak bedel davası açılabileceğinin içtihat edildiği görülmüştür. Daire kararlarının Hukuk Genel Kurulu kararından önceye ait bulunması sebebiyle, dairelerin görüşlerinde ısrar edip etmedikleri belli olmadığından içtihatların birleştirilmesine yer olmadığı yönündeki görüş çoğunlukla kabul edilmeyip içtihatlar arasında aykırılık bulunduğu oybirliği ile karar verildikten sonra, ilk önce İskan Kanununun 23. maddesine 3667 sayılı Kanunla eklenen fıkra hükmünün iskan mevzuatına göre bir kimseye temlik edilen ve tapuya bağlanan taşınmazın sonradan ikinci kez gene iskan mevzuatına göre başka bir kimseye verilmiş olması halinde de uygulanıp uygulanmayacağı konusunun görüşülmesi Kurulca kabul edilerek Rapor tör Üyenin konu hakkındaki açıklamaları dinlenmiş ve yapılan görüşme sonunda aşağıda belirtilen sonuca varılmıştır.

2510 sayılı Kanununun 23. maddesine 3667 sayılı Kanun ile eklenen fıkra hükmüne göre iskan edilen kişiye verilen yer hakkında "müstehik" ancak bir yıl içinde ayın davası açabilecektir. Maddede yer alan "müstehik" sözcüğünün ne anlamda kullanıldığı 28/2/1945 gün ve 23/5 sayılı İçtihadı Birleştirme kararı ile açıklığa kavuşturulmuş ve mülkiyet hakkı sahiplerinin de bu tür davaları açacakları kabul edilmiştir.

Söz konusu fıkra hükmünde mülkiyet hakkının meydana geliş nedeni bakımından bir ayırım yapılmamıştır. O halde Kanunun konuluş amacına ve ruhuna uygun bulunan ve yoruma elverişli olmayan hükmünün daraltılması ve iskan mevzuatına dayanılarak edinilen mülkiyet haklarına konu olan taşınmazların bu hüküm dışında bırakılması olanaksızdır. Diğer yandan aynı Kanununun 48. maddesinde "18 Teşrinievvel 1912 tarihinden bu Kanunun neşri tarihine kadar Trakya'da iskan edilip tapusu verilmiş olan gayrimenkul sahiplerinden boş kalmış yerlere yeniden Hükümetçe iskan edilmiş olanlar namına tapu senedi verilir ve bunların eski kayıtları terkin olunur. Bu gayrimenkullerin sahipleri zuhur eder ve başka yere iskan edilmediği de anlaşılırsa kendilerine yeni muhacir gibi toprak

YARGITAY KARARLARI

HUKUK BÖLÜMÜ

* Yargıtay İçtihadı Birleştirme Büyük Genel Kurulu Kararı

* Daire Kararları

ve yapı verilir" denilmiştir. Bu hüküm de göstermek tedir ki, Kanun Koyucu, Devletin bir kimseye iskan hakkı olarak verdiği yeri boş kalmış düşünceyle bir başkasına temlik etmek halinde, ikinci, iskanın geçerli olacağını ilke olarak aynı kanun içinde benimsemiştir. Öte yandan 2510 sayılı Kanunun çıkarılması sırasında geçirdiği evreler gözönünde tutulursa 3667 sayılı Kanunun getirdiği fıkra hükmünün iskan mevzuatından doğan mülkiyet haklarına bir ayrıcalık tanımadığı sonucuna varılmak gerekir. Bilindiği gibi 2510 sayılı İskan Kanununun Tasarısı 1934 yılında Hükümet tarafından 34 madde halinde Büyük Millet Meclisine verilmiş ve Karma Komisyona havale edilmiştir. Kanunun diğer maddeleri Karma Komisyonda eklenmiş ve bu arada 48. maddesinde yer alan hüküm, ayrı sayı altında ve iki madde halinde sadece Trakya için değil tüm ülkede uygulanmak üzere düzenlenmiş ve fakat Adalet Komisyonunun "Çift İskan olaylarının Trakya dışında görülmediği" gerekçesiyle değişiklik görüşü, mecliste kabul edilmiş ve 48. madde olarak kanunlaşmıştır. Zamanla, temlik edilmiş bulunan yerler üzerinde hak iddia edenlerin aradan uzun süreler geçmesine rağmen iskan hakkı sahibinin elinden taşınmazları dava yolu ile aldıkları; daha açık bir anlatımla: 48. madde hükmü ile ikinci iskan sahibinin korunması düşünülen tehlikeler ile karşı karşıya kaldığı görülmüş ve daha geniş kapsamlı olarak 1939 yılında 3667 sayılı Kanun yürürlüğe konulmuştur. Konunun bu gelişim içinde değerlendirilmesi dahi 3667 sayılı Kanun ile getirilen fıkra hükmünde iskana dayanan tapulu taşınmazlara bir ayrıcalık tanımadığını göstermektedir.

Olayda "bir taşınmaz iki kez tapuya kayıt edilmiş ise, önceki günlü kayda değer verilir" kuralının da uygulama yeri yoktur. Çünkü 3667 sayılı Kanun ile getirilen fıkra hükmü, koşulları gerçekleştiği takdirde esasen ikinci kez yapılan temlik sonucu oluşan tapu kaydına değer tanımaktadır. Uyuşmazlık ise, bu fıkra hükmünün ikinci temlik nedeniyle oluşturulmuş bulunan tapu kaydı hakkında uygulanıp uygulanmayacağı konusundadır.

Devletin idare tasarrufla temlik ettiği taşınmazı ikinci bir idari tasarruf ile geri alma sonucu doğuracak biçimde yeniden bir başka kişiye temlik edip edemeyeceği hususu Hukuk Genel Kurulu kararını savunan Üyeler tarafından ileri sürülmüş ise de; sorunun bu açıdan ele alınması halinde kuşkusuz ikinci tasarrufun denetim yeri idari yargı

olduğu için ikinci tasarruf idari yargı yerinde iptal edilmedikçe hüküm ifade edecektir.

Yukarda açıklanan gerekçeler ile iskan mevzuatı çerçevesinde temlik ile tapu siciline tescil edilmiş olan taşınmazların daha sonra aynı mevzuat uyarınca başka bir iskan edilene temlik edilmesi halinde de 2510 sayılı İskan Kanununun 23. maddesine 3667 sayılı Kanun ile eklenen 3. fıkra hükmünün uygulanmasının mümkün olduğuna karar verilerek, içtihat uyumsuzluğunun ikinci bölümü müzakere edilmiştir.

II- İchtihat aykırılığına neden olan ikinci konu 2510 sayılı Kanunun 23. maddesine 3667 sayılı Kanunla eklenen üçüncü fıkradaki bir yıllık hak düşürücü sürenin, birinci fıkrada tanımlanan "temlik" tarihinden mi yoksa taşınmaza hazine veya iskan edilen kişi tarafından fiilen el konulduğu tarihten mi başlayacağı sorunudur. . . .

Burada öncelikle şu yönün belirtilmesi gerekir ki; daha önce de 23. maddeye ilişkin içtihat aykırılığı belirmiş ve 28/2/1945 günlü E. 1944/23, K. 1945/5 sayılı İchtihatı Birleştirme Kararı ile aykırılık giderilmiş ise de, o içtihadın konusu 23. maddeye göre bir yıl içinde açılması gereken ayın davasının tapulu taşınmazları da kapsayıp kapsamadığına ilişkin olup sonuçta, açılacak davanın tapulu ve tapusuz bütün taşınmazları kapsadığına karar verilmiştir. Bir yıllık hak düşürücü sürenin hangi tarihten itibaren işlemeye başlayacağı sorunu o içtihadı birleştirmenin konusu dışında olup, ilk kez bu İchtihatı Birleştirme kararına konu olmaktadır.

2510 sayılı Kanunun 23. maddesinin birinci fıkrasında bu kanun hükümlerine göre muhacirlere mültecilere, göçebelere, naklolunanlara ve yerlilere dağıtılan yapı ve toprakların temlikine vali ve kaymakamların yetkili oldukları, dağıtış defter ve kararlarının vali ve kaymakamlarca onaylanmasının temlik sayılacağı, onaylı defter veya kararlardaki yüzölçümlerinin geçerli olduğu belirtilmiştir. Bu maddeye 3667 sayılı Kanunla eklenen ikinci fıkrada bu suretle temlik edilmiş olan taşınmazlar hakkında açılacak ayın davalarında yeni malik ile birlikte Hazine'ye husumetin yöneltileceği; üçüncü fıkrada temlik tarihinden itibaren bir sene geçtikten sonra müstehlikler tarafından ancak Hazine aleyhine el koyma tarihindeki rayiç üzerinden bedel davası açılabilirliği; dördüncü fıkrada taşınmazın veya bedelin verilmesine hükmolunduğu takdirde yargılama giderlerinin sadece Hazine'ye yükletileceği açıklanmıştır.

İchtihat aykırılığı üçüncü fıkradaki "temlik tarihi" sözünün anlamı ve dolayısıyla bir yıllık hak düşürücü sürenin başlangıcı ile ilgili bulunmaktadır. Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun 14/10/1953 günlü, 6/232/105-115 sayılı ve Yargıtay Beşinci Hukuk Dairesinin 6/7/1954 günlü, 1666/4106 sayılı kararlarında, bu sürenin taşınmaza Hazine veya lehine temlik yapılan kişi tarafından fiilen el konulduğu tarihten itibaren işlemeye başlayacağı kabul edildiği halde, Yargıtay Yedinci Hukuk Dairesinin 21/3/1978 günlü, 5755/3518 sayılı kararında sürenin temlik tarihinden başlayacağı görüşü benimsenmiştir. 26/3/1984 tarihli toplantıda kararlar arasında içtihat aykırılığı bulunduğu ve konunun sadece önceki ve sondaki iskan tapularının karşılaştırılması ile sınırlı olarak değil, tüm tapulu yerler bakımından incelenmesi oybirliğiyle kararlaştırıldıktan sonra işin esası ile ilgili görüşmelere geçilmiştir.

Görüşmeler sırasında Yargıtay Hukuk Genel Kurulu ve Yargıtay Beşinci Hukuk Dairesi kararları doğrultusunda görüşlerini açıklayan Üyeler özetle: 23. maddenin üçüncü fıkrasının tayin ettiği bir senelik sürenin davacının bilgisi dışında ve evrak üzerinde yapılmış olan temlik tarihinden değil; davacının taşınmazına Hazine veya lehine temlik yapılan kimse tarafından fiilen elkonulduğu tarihten itibaren hesaplanmasının hukukun genel ve temel kurullarına, Kanunun ruh ve maksadına uygun bulunduğunu belirtmişlerdir. Yargıtay Yedinci Hukuk Dairesinin içtihadı doğrultusunda görüşlerini açıklayan Üyeler ise özetle; Yasa Koyucunun sürenin başlangıcı olarak temlik tarihini kabul ettiğini, 23. maddenin ilk fıkrasında temlikin vali veya kaymakamın dağıtış defterlerini tasdiki ile meydana geldiği, tasdikten temlik olduğunun kabul edildiğini, Kanunun bu açık hükümleri karşısında sürenin başlangıcının temlik tarihi olmadığını kabulüne olanak bulunmadığını, mahkemelerin Kanun hükümlerini uygulamakla görevli olduklarını, yorum yolu ile de olsa kanunların açık hükümlerine aykırı bir uygulamaya girilemeyeceğini açıklamışlardır.

Gerçekten 23. maddenin sadece sözüne bakılacak olursa üçüncü fıkrada bir yıllık dava açma süresinin temlik tarihinden itibaren başlayacağı bildirilmiş ve birinci fıkrada da (dağıtış defter ve kararlarının altı vali ve kaymakamlarca tasdik edilmesi temliktir) denilmek suretiyle temlikin ne ol-

duğu açıklanmış bulunduğu göre, dava açmak için kabul edilen bir yıllık hak düşürücü sürenin birinci fıkra uyarınca evrak üzerinde yapılan temlik ile işlemeye başlayacağını kabul etmek gerektiği ileri sürülebilir. Ne var ki bu görüş sadece söze değer veren, hükmün konuluş amacını ve ruhunu gözardı eden bir görüştür. Oysa, herhangi bir yasa hükmünün sadece sözü ile değil, hem sözü hem de ruhu ile birlikte mer'i olduğu Medeni Kanunun 1. maddesinde ifadesini bulan temel bir hukuk kuralıdır. Nitekim 27/3/1957 günlü, Esas 1957/1, Karar 1957/3 sayılı İchtihatı Birleştirme Kararında "Kanun hükmünün manasını tayin etmekte ilk esas, metnin meydana geldiği sözlerden çıkan manadır ve ancak bu şekilde metne verilmesi gereken mana, hükmün kanuna konulmasıyla güdülen gayeye aykırı neticeler doğuracak olduğu takdirde, lafızdan çıkan mana yerine, kanunun ruhundan çıkan manaya göre hüküm verilmesi gerekir ki, bu durum, Medeni Kanunun birinci maddesinde kabul edilen, Kanunun lafızıyla ve ruhuyla temas ettiği bütün meselelere tatbik olunacağı kaidelerinden neticelerindedir" denilmiştir. Aynı görüş 9/3/1955 günlü, E. 1954/22, K. 1955/2 sayılı ve 4/2/1959 günlü, E. 1957/14, K. 1959/6 sayılı İchtihatı Birleştirme Kararlarının gerekçelerinde de benimsenmiş bulunmaktadır. 8/12/1982 günlü, E. 1982/4 K. 1982/4 sayılı İchtihatı Birleştirme Kararının gerekçesinde bir kanun hükmünün sözü ile özünün çatışması halinde sözünün üstün tutulacağı yolundaki görüş 1479 sayılı Bağ-Kur Kanununun 70. maddesinde iş mahkemesinin görev alanının tayin eden kuralın yorum yolu ile genişletilemeyeceğini anlatmak amacına yönelik ve sadece görevle ilgili olduğundan olayımızda uygulama yeri bulunmamaktadır. Bu nedenle, bir yasa hükmü ilk bakışta ne kadar açık görünürse görünsün, o hükmün bir de konuluş amacını, yani ruhunu araştırmak ve buna göre anlamını tesbit edip uygulamak, çağdaş hukuk anlayışının bir gereğidir. Aşağıda, konu bu açıdan ele alınıp incelenecektir.

2510 sayılı İskan Kanununda sadece Hazineye ait veya satın alınacak yahut kamulaştırma yolu ile Hazineye geçen taşınmazların iskan yolu ile tahsis, devir ve temlikli öngörülmüştür (Ek Madde 8) Özel mülkiyet konusu olan yerlerin bu yasaya göre tahsis devir ve temlikli söz konusu değildir. 23. maddenin birinci fıkrasında da Hazineye ait taşınmazların mülkiyetinin iskan olunan kişilere

ne şekilde geçeceği açıklanmıştır. Vali ve kaymakamlarca dağıtış defter ve kararlarının onaylanması "temlik" sayılmış ve bu andan itibaren mülkiyet hakkının iskan olunanlara geçtiği kabul edilmiştir.

Aynı maddenin üçüncü fıkrasında yer alan ve bir yıllık hak düşürücü sürenin başlangıcına esas olan "temlik tarihi" sözünün anlamına gelince; Hazine'nin iskan işleri dolayısıyla üçüncü kişilerin taşınmazlarına elatmak yetkisi ve maksadı bulunmasada, uygulamada yanlışlıkla Hazine arazisidir diye kişilerin özel mülkiyetindeki taşınmazlara elatıldığı, iskan edilenlerin kendilerine tahsis devir ve temlik edilen bu gibi yerlere yerleştikten senelerce sonra bir takım davalarla karşılaştıkları, eski tapu kayıtları geçerli sayılarak o yerlerden men edildikleri, böylece sefalet düşükleri, iskan için sarfedilen emek ve paraların boşa gittiği görüldüğünden, yasa koyucu bu duruma son vermek amacıyla üçüncü kişilerin mülkiyet haklarına bir sınır getirmek ihtiyacını duymuştur (3667 sayılı Kanun ile ilgili Hükümet gerekçesi ve TBMM Adliye ve İskan Kanunu Muvakkat Encümenlerin raporlarından). İşte bu düşünce ile "müstehikler" tarafından açılan "ayın davaları temlik tarihinden itibaren bir yıllık hak düşürücü süre ile sınırlandırılmıştır. Kanunun gerekçesinde açıklandığı üzere amaç, taşınmaza yerleşen, imar ve ihya eden, işlenen iskan edilenleri senelerce sonra açılacak davalara karşı korumaktır.

Taşınmaz henüz esas malikin tasarruf ve zilyetin de iken onun aleyhinde hak düşürücü sürenin işlemeye başlayacağı düşünülemez. Bu nedenle üçüncü fıkradaki "temlik tarihi" sözü birinci fıkradaki gibi sadece evrak üzerinde yapılan bir işlemi değil, taşınmaza Hazine veya temlik olunan kişi tarafından fiilen el konulması gibi eylemli bir durumu ifade etmektedir. Evrak üzerinde Hazine yeridir diye temlik edilen yere fiilen el konulduktan sonra üçüncü kişilere yönelik ve onları ilgilendiren bir işlemin varlığı ortaya çıkar. O taşınmaz üzerinde hak iddia eden kişi, kendi taşınmazı ile ilgili bir işlem yaptığını, ancak o andan itibaren öğrenmek olanağına kavuşmuş olur. Bundan sonra bir yıllık hak düşürücü süre işlemeye başlar. Taşınmaza el konulmadan vali veya kaymakamın sadece evrak üzerinde Hazine arazisidir diye bir yeri temlik etmesiyle üçüncü kişilerin dava açma süresinin işlemeye başlayacağını kabul etmek, hukuksal güvenlik ve kararlılık ilkesiyle çelişir ve Anayasa'nın teminatı altın-

da bulunan mülkiyet hakkının özü ile bağdaşmaz.

Öte yandan, anılan Kanunun 23. maddesinin ikinci fıkrası hükmüne göre, açılacak davada Hazine ile birlikte yeni malikin de hasun gösterilmesi gerekmektedir. Davacı, taşınmazına el konulmadan husumeti kimlere yönelteceğini bilemeyeceği için bu yönden de hak düşürücü sürenin taşınmaza fiilen el konulduğu tarihten başlaması gerekir. Aksi halde davacının bu süreden yararlanması mümkün olmaz ve bu durum giderek bir yıllık hak düşürücü sürenin fiilen kısaltılması ve yürürlükten kaldırılması sonucunu doğurur.

Açıklanan nedenlerle 23. maddenin üçüncü fıkrasındaki "temlik tarihi" sözünün aynı maddenin birinci fıkrası uyarınca Hazine'ye ait yerin mülkiyetinin iskan olunan kişiye geçtiği tarihi değil, davacının taşınmazına Hazine veya lehine temlik yapılan kişi tarafından fiilen el konulduğu tarihi ifade ettiği, bir yıllık hak düşürücü sürenin bu tarihten itibaren işlemeye başlayacağı kabul edilmiştir.

SONUÇ: 1- İskân mevzuatı çerçevesinde temlik ve tapu siciline tescil olunan gayrimenkullerin daha sonra tekrar aynı mevzuat uyarınca başka birine temlik halinde 2510 sayılı Kanunun 23. maddesine 3667 sayılı Kanunla eklenen 3. fıkra hükmünün uygulanması gerektiğine, 20/2/1984 tarihli birinci ve 5/3/1984 tarihli ikinci toplantılarda gerekli 2/3 çoğunluk sağlanamadığından 26/3/1984 tarihli üçüncü toplantıda mevcudun salt çoğunluğuyla;

2- 2510 sayılı Kanunun 23. maddesine 3667 sayılı Kanunla eklenen 3. fıkrada yer alan bir yıllık hak düşürücü sürenin başlangıcının, İskan mevzuatı çerçevesinde temlik edilen gayrimenkule fiilen el koyma tarihi olduğuna 26/3/1984 tarihli birinci ve 30/4/1984 tarihli ikinci toplantılarda gerekli 2/3 çoğunluk sağlanamadığından 14/5/1984 tarihli üçüncü toplantıda mevcudun salt çoğunluğuyla karar verildi.

CEZA BÖLÜMÜ

Daire Kararları

T.C.
YARGITAY
4. Hukuk Dairesi
Esas : 1984/4637
Karar:1984/5157
Tarih:28.5.1984

Taraflar arasında trafik kazasından doğma tazminat davaları nedeniyle yapılan yargılama sonunda ilamda yazılı nedenlerden dolayı 149.250 liranın faiziyle birlikte davalılar Belediye ve Tahsin Kısa'dan müştereken ve müteselsilen alarak davacı ve karşılık davalı İbrahim GÜNGÖR'e ödenmesine fazla isteğin reddine birleştirilen dava yönünden 280000 liranın %25'i olan 70.000.- liranın davacı ve karşılık davalı İbrahim Güngör ile davalı Tahsin Kısa'dan faiziyle birlikte müştereken ve müteselsilen alarak davalı ve karşılık davacı Belediyeye ödenmesine Belediyenin fazla isteğinin reddine davacı ve karşılık davalı vekili takas tatbikine ilişkin hükmün süresi içinde davalı ve karşılık davacı Belediye avukatı tarafından temyiz edilmesi üzerine Tetkik Hakimi Ülkü AYDIN tarafından düzenlenen rapor okunduktan sonra dosya incelendi gereği konuşuldu;

1- Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı kanıtlarla yasaya uygun gerektirici nedenlerle ve özellikle delillerin değerlendirilmesinde bir yolsuzluk görülmemesine göre, aşağıdaki bendin kapsamı dışındaki sair temyiz itirazların reddi gerekir.

2- Karşılık davacı olan Eskişehir Belediyesi, kazada Belediye otobüsünün hasara uğraması ne-

deniyle ceman 280.000.- liranın kendi şoförü Tahsin Kısa ile çarpan aracın şoförü İbrahim GÜNGÖR'den müteselsilen tahsilini talep etmiştir. Mahkemece Tahsin Kısa'nın %75, İbrahim Güngör'in %25 kusurlu olduğu benimsenmiştir. Davalı Tahsin KISA, karşılık davacı Belediye'nin aracını kullanan kişi olup, aracın malikine karşı zararın tamamından sorumludur. Bu yön gözönüne alınmadan davalı Tahsin'in de zararın %25'inden sorumlu tutulmuş olması isabetsiz olup bozmayı gerektirir.

3- Karşılık davacı Belediyenin, karşılık davanın masraf ve vekalet ücretine ilişkin temyiz nedenlerinin incelenmesine bozma nedenine gerek görülmemiştir.

SONUÇ: Temyiz olunan hükmün birleştirilen davaya ilişkin ve davalı Tahsin Kısa hakkındaki bölümün iki numaralı bendi gösterilen nedenlerle BOZULMASINA birleştirilen davayla ilgili öteki temyiz itirazlarının incelenmesine gerek bulunmadığına, asıl davaya yönelik temyiz itirazlarının bir numaralı bendde gösterilen nedenlerle reddine ve peşin alınan harcın istek halinde geri verilmesine 28.5.1984 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Yargıtay 8. Hukuk Dairesi

Esas: 1984/6687

Karar: 1984/6594

Tarih: 25.6.1984

Ahmet Soykan ile Belediye Başkanlığı aralarındaki tescil davasının kabulüne dair Kofçaz Asliye Hukuk Hakimliğinden verilip kanun yoluna başvurulmamak suretiyle kesinleşen 23/2/1984 gün ve 16/2 sayılı hükmün Yargıtay'ca incelenerek kanun yararına bozulması Adalet Bakanlığının yazısı üzerine C.Başsavcılığının 18/6/1984 gün ve Hukuk 25 sayılı talepnameşi ile istenilmiş olmakla dosya incelendi, gereği görüldü:

YARGITAY KARARI

Davada; davacı Ahmet Soykan, Kofçaz Belediyesi sınırları içerisinde bulunan sınırları kararda yazılı 2058 metrekare yüzölçümü muhtevi taşınmazın adına tescilini öne sürmüş, Medeni Kanunun 639/1. maddesine dayanmış, mahkemece istem doğrultusunda karar verilmiş ve uşbi karar temyiz edilmeyerek kesinleşmiştir.

M.K.nun 639. maddesinin 3. fıkrasında; tescil davasının hazine ile ilgili amme hükmü şahsiyeti aleyhine açılması lüzumu öngörüldüğü halde bu davaada Hazineye husumet yöneltilmediği gibi yarılama sırasında da Hazinesinin davaya katılması lüzumu düşünülmemiş ve bu suretle kanunun amir hükmü ihlal olunmuştur. Bu itibarla yerinde olan C.Başsavcılığının isteminin kabulüne, H.U.M.K.nun 427. maddesi uyarınca Kofçaz Asliye Hukuk Mahkemesinden verilen 23/2/1984 gün 1983/16 esas ve 1984/2 karar sayılı kararın hukuki sonuçları saklı kalmak şartıyla KANUN YARARINA BOZULMASINA ve kararın bir örneğinin Resmi Gazete'de yayınlanmak üzere Yüksek Adalet Bakanlığına gönderilmesine, dosyanın C. Başsavcılığına tevdiine 25/6/1984 gününde oybirliğiyle karar verildi.

T.C.
YARGITAY
4 Ceza Dairesi

Esas No: 1984/760
Karar No: 1984/1243
Tarih: 28.2.1984

Tehdit etmekten sanık Harun Reşit DOĞAN'ın yapılan duruşması sonunda; TCK.'nun 188/1, 647, sayılı kanununun 4. maddeleri gereğince, 19000.- lira ağır para cezası ile mahkumiyetine dari, Eskişehir 1. Asliye Ceza Mahkemesinden verilen 12.5.1983 günlü hükmün Yargıtayca incelenmesi sanık vekili tarafından süresinde istida ve şartı depo parası verilmek suretiyle ifa edilerek dava evrakı bozma isteyen 24.1.1984 günlü tebliğ name ile daireye gönderilmekle okundu gereği konuşulup düşünüldü.

Yerinde görülmeyen sair itirazların reddine; Ancak;

647 Sayılı yasanın 6. maddesinde öngörüldüğü üzere sabıkası bulunmayan geçmişteki haliyle ahlika temayülleri belirtilmeden ve daha suç işlemekten çekinmeyeceği hususunda varılan kanaatın sebepleride açıklanmadan yasal ve yeterli bulunmayan gerekçeye dayanılarak erteleme isteğinin reddine karar verilmiştir.

Bozmayı gerektirmiş, sanık vekilinin temyiz itirazları bu itibarla yerinde görülmüş olduğundan hükmün bu sebepten dolayı istem gibi BOZULMASINA depo parasının geri verilmesine 28.2.1984 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

T.C.
YARGITAY
6. Ceza Dairesi

Esas No: 1346
Karar No: 3584
Tarih: 1.5.1984

Hırsızlığa tam derecede kalkışmaktan sanık Doğan Kehribar hakkında yapılan duruşma sonunda; TCK.nun 492/1, 62, 522, 525. maddelerine, tevfikân 5 ay 10 gün hapsine ve cezası kadar genel güvenlik gözetimi altında bulundurulmasına dair Eskişehir 1. Asliye Ceza Mahkemesinden verilen 10.11.1983 tarihli hükmün temyizen tetkiki sanık tarafından istenilmiş ve para depo edilmiş olduğundan dava evrakı C. Başsavcılığı Yüksek Makamından bozma isteyen 2.2.1984 tarihli tebliğ name ile 13.2.1984 gününde daireye gönderilmekle okunarak gereği görüşülüp düşünüldü;

Dosya ve duruşma tutanakları münderecatına, toplanıp karar yerinde incelenerek tartışılan elverişli delillere gerekçeye ve takdire göre sanığın sair temyiz itirazları yerinde görülmemiştir. Ancak;

Suçun işlendiği yerin, penceresi bulunmayan inşaat mahalli olduğu belirtilmesine göre bu yerin bina ve müstemilat niteliğinde olup olmadığı usulen bilirkişi aracılığı ile saptanmadan TCK. nun 491/ ilk yerine TCK.nun 492/1. maddesi ile ceza tayini,

Bozmayı gerektirmiş, sanık Doğan KEHİRBAR'ın temyiz itirazları bu itibarla yerinde görülmüş olduğundan hükmün tebliğname gibi açıklanan nedenle BOZULMASINA, depo parasının geri verilmesine 1.5.1984 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

T.C.
YARGITAY
7. Ceza Dairesi

Esas No: 3034
Karar No: 3258
Tarih: 10.5.1984

1918 Sayılı Kanuna muhalefetten sanık Cemal ERYİĞİT hakkında yapılan duruşma sonunda; Beraatine dair Eskişehir 1. Asliye Ceza Mahkemesinden verilen 1.2.1984 günlü hükmün Yargıtayca incelenmesi müdahil vekili tarafından süresinde istenilerek depo parası ile şartı yerine getirilen dava evrakı C. Başsavcılığının bozma isteyen 30.4.1984 günlü tebliğnamesiyle daireye verilmekle, dosyadaki kağıtlar okunduktan sonra gereği görüşülüp düşünüldü;

Sair temyiz itirazları varit değil isede; 1-238277 seri nolu videonun gümrüksüz yurda sokulduğu düşünülmeden tek başına çalışmaya çağından ve turnel cihaza ihtiyaç gösterdiğinden bahisle yazılı şekilde hüküm tesisi,

2- Sanık ilk ifadesinde 155 adet video kasetinin muafiyetten verildiğini söylediğine göre muafiyetten verilen 3 adet kaset hariç 152 kasetten mahkumiyeti gerekirken sonradan ibraz edilen ve menşesine inilmeyen Bursa Video Kulübe ait 27.10.1983 gün ve 40 sayılı faturaya itibar edilmemesi,

Yasaya aykırı hazine vekilinin temyiz itirazı bu itibarla yerinde görüldüğünden istek gibi hükmün bu nedenlerle BOZULMASINA, depo parasının iadesine 10.5.1984 günü oybirliğiyle karar verildi.

* Yeni Adli Yıl başladı. 20 Temmuz'da başlayan adli tatilin sona ermesi ve yeni adli yılın başlangıcı dolayısıyla bir açıklama yapan Eskişehir Barosu Başkanı Av. Akın ÇAMOĞLU "Yeni adli yılın ülkemize, Eskişehir'lilere ve tüm hukukçulara hayırlı olmasını, Türk adaletine daha çok saygınlık getirmesini dileyerek, yeni Adli yılda Eskişehir Adliyesinin güncel birçok sorununa acil çözüm getirilmesi en büyük beklentimizdir. Savcı ve Yargıç kadrosundaki noksanlıkların kısa sürede giderilmesi, bizleri çok sevindirecektir. Özellikle yeni uygulamaya başlanan iş yasası hükümleri sonucu toplu iş sözleşmesi yapma yetkisinin sıratle belirlenmesi gereken şu günlerde, iş Yargıcının yokluğunun devam etmesi işçi hakları alanında çözüm bekleyen sorunları arttırmaktadır.

Son kararname ile birçok yargıcımızın başka yerlere atanmasıyla Adli teşkilatta bir boşluk doğmuş, yerine yapılan atamalar mevcut eksikliği gidermemiştir. Acil önlemlerle bu eksikliklerin giderilmesi için yoğun çaba gösterilmesini dilemek teyiz." dedi.

* Yeni yapılan atamalar ile, Eskişehir Adli Teşkilatından ayrılarak yeni görev yerlerine gidecek Hakim ve Savcılarının sayısı beşe ulaştı.

Hakim ve Savcılarının görev yerlerinde değişiklikler getiren son karnameye göre, Eskişehir Adliyesinde görev yapan;

Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Fikret ÖNEY, İzmir Ceza Hakimliğine,

Ağır Ceza Mahkemesi Üyesi Remzi NAZLICAN Malazgirt'e,

Ağır Ceza Mahkemesi Üyesi Şener DİRİBAŞ, Mahmudiye'ye,

Cumhuriyet Savcısı Yardımcısı Erol YÜKSEL, Konya'ya,

2. Asliye Ceza Hakimisi Mustafa ÜRESİNLER, Antalya Sorgu Hakimliğine, atandılar.

ADI	MEZUN OLDUĞU FAK.	MEMLEKETİ	STAJA BAŞ.TAR.
Recai DÖNMEZ	İstanbul	Eskişehir	26.7.1984
Cemal ÜNAL	İstanbul	Eskişehir	16.8.1984
Perihan HATİPOĞLU	İstanbul	Mersin	29.8.1984
Semih BAYSEFER	Ankara	Söğüt	31.8.1984
İlyas ORUÇ	İstanbul	Amasya	
Zafer UĞUR	İstanbul	İzmir	11.9.1984
Ertuğrul ŞAKAR	Ankara	Gelendost	3.9.1984
Zeynep GÜNDÜZÖZ	İstanbul	Eskişehir	
Yalçın HAYRETTİN	İstanbul	Söğüt	13.9.1984

Tümüne, bundan sonraki çalışmalarında ve yeni görevlerinde başarılar dileriz.

* 1. Asliye Ceza Hakimisi Ahmet TURHANOĞLU Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığına getirildi.

Meslek yaşamına 25 Temmuz 1955 tarihinde Kars'ın Çıldır ilçesinde başlayan Ahmet Turhan- oğlu, daha sonra sırasıyla Bolu'nun Göynük ilçesinde Sorgu Hakimliği, Balıkesir'in Gönen ilçesinde Ceza Hakimliği görevlerinde bulundu. 1975 yılında kentimize atanan Turhan- oğlu, 1976'da başladığı Eskişehir 1. Asliye Ceza Hakimliği görevini sürdürürken son kararname ile 13 Ağustos 1984 tarihinde Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığına atandı. Ahmet Turhan- oğlu yeni görevi nedeniyle şu açıklamayı yaptı;

"Bu mesleğin her derecesi ve her kademesi kutsaldır. Hizmet verdiğimiz il ve ilçelerde, Atatürk'ün "Adalet Mülkün Temelidir" ilkesine ve bu konudaki buyruklarına sadık kalarak, Adaletin temsilcisi ve teminatı olmaya bütün varlığımızla gayret gösterdik....."

* Bir yıllık staj dönemini başarıyla tamamlayan Aydın Kahraman ve Üzeyir Eryıldız, Avukatlık ruhsatlarını alarak fiilen görevlerine başladılar. Meslektaşlarımızı kutlar, kutsal meslek uğruna verecekleri mücadeleye kendilerine başarılar dileriz.

* Eskişehir Barosuna kayıtlı Stajyer Avukat Sayısı 16'ya yükseldi.

İki arkadaşımızın stajını tamamlayarak Avukatlık ruhsatı alması, 7 arkadaşımızın da Hakimliği seçerek stajlarını Hakim Stajyeri olarak sürdürmeleri sonucu azalan stajyer Avukat sayısı yeniden 16'ya ulaştı.

Ankara ve İstanbul Hukuk Fakültelerinden mezun olarak kentimiz Adli Teşkilatında Stajlarına başlayan aşağıda adları Memleketleri ve staja başlama tarihleri yazılı arkadaşlarımızı yürekten kutlar, çalışmalarında başarılar dileriz.

* Eskişehir Barosunca, Eskişehir Adli Teşkilatında görev yapan Hakim, Savcı ve Avukatlara bir iftar yemeği verildi. Hukukçular Lokalinde düzenlenen yemeğe çok sayıda Hakim, Savcı ve Avukat katıldı.

* Eskişehir Barosu Yönetim Kurulu üyelerinden Ahmet VURAL'ın bir kızı oldu. Küçük İrmak'a sağlık ve mutluluk dolu bir gelecek diler, anne ve babanın mutluluklarının sürekli olmasını temenni ederiz.

YENİ DÜZENLEMELER

YASA NO:	YASALAR: YASANIN ADI	R.G.TARİHİ:	R.G.No:
3012	Gayrimenkul kiralari hakkındaki kanuna, 2912 sayılı kanunla eklenen geçici maddenin üçüncü fıkrasının değiştirilmesine dair kanun.	7.6.1984	18424
3016	Gecekondu kanununun 26. maddesinin değiştirilmesine dair kanun	20.6.1984	18437
3018	1984 Mali Yılı Bütçe Kanunu ve bu kanuna bağlı cetvel-lerde değişiklik yapılması hakkında kanun.	18.6.1984	-----
3028	Yabancı Resmi Belgelerin Tasdiki mecburiyetinin kaldırılması hakkında kanun.	29.6.1984	18446
3029	22.11.1934 tarihli ve 2644 sayılı Tapu Kanununun 35. maddesi ile 18.3.1924 tarih ve 442 sayılı Köy Kanununun 87. md. birer fıkraya eklenmesi hakkında kanun.	28.6.1984	18445
3030	Büyük Şehir Belediyelerinin Yönetimi Hakkında Kanun hükmünde kararnamenin değiştirilerek kabulü hakkında da kanun.	9.7.1984	18453
3031	1111 sayılı Askerlik Kanununun Bazı Maddelerinin değiştirilmesi hakkında kanun.	9.7.1984	18453
3032	Siyasi Partiler Kanununa Madde Eklenmesine dair kanun	9.7.1984	18453
3033	Belediye Kanununun 15. maddesine fıkra eklenmesine dair kanun.	9.7.1984	18453
3034	Askeri Mahkemeler Kuruluşu Yargılama Usulü Kanununun bazı maddelerinin değiştirilmesine dair kanun	9.7.1984	18453
3035	8.6.1965 tarihli ve 642 sayılı özel öğretim Kurumları Kanununun bazı maddelerinin değiştirilmesi, geçici bir maddesinin kaldırılması, bir ek madde eklenmesi hakkında kanun	9.7.1984	18453

KANUN HÜKMÜNDE KARARNAMELER

KHK NO:	K.H.KARARNAMENİN ADI	R.G.TARİHİ	R.G.No:
201	2935 Sayılı Olağanüstü Hal Kanununun 11. maddesine üç bent ile, Kanuna bir Ek Madde Eklenmesi hakkında kanun hükmünde kararname.	9.8.1984	18484
203	Başbakanlık Teşkilatı Hakkında Kanun hükmünde kararname.	18.6.1984	18435 (Mükerrer)
204	Adalet Bakanlığı Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun hükmünde kararname.	18.6.1984	18435 (Mükerrer)
239	1587 Sayılı Nüfus Kanununun Bazı Maddelerinin Değiştirilmesine Dair Kanun hükmünde kararname.	5.7.1984	18449
240	5682 Sayılı Pasaport Kanununun Bazı Maddelerinin değiştirilmesi ve bu kanuna iki ek madde eklenmesine ilişkin kanun hükmünde kararname.	9.8.1984	18484
241	Memurlar ve Diğer Kamu Görevlileri ile ilgili bazı kanunlarda değişiklik yapılması hakkında kanun hükmünde kararname.	29.6.1984	18446